

[Steen Folke]

realitetsforhandlinger
om nedrustning
eventuelt begynder.

De følger alle sammen
spillet ulogiske regler om
at oprustning
er den eneste vej til nedrustning
og det er truslen
der driver den gode vilje.

Og jeg sidder
i min fjerdesalslejlighed
og ved ikke
hvør mange atomer
der gennem sigtekornet
peger på mig.

Og måske er de
allerede på vej,
men hvorfra . . .
er det mine fjender i øst
eller vennerne
på den anden side af Atlanten?

Men tys, tys . . .
ikke overdrive,
de har bedyret deres gode vilje
og erklæret
deres fredelige hensigter.
Og vi må acceptere
at freden også har sine ofre.«

Jeg synes ikke, det kan siges bedre end af Karsten Jørgensen, der har skrevet dette digt. Oprustning som vejen til nedrustning, trusler for at udløse den gode vilje, det er regeringens og de borgerlige partiers linje i denne sag. Vi må ruste os til tænderne for at tvinge russerne til forhandlingsbordet, og når så russerne svarer igen, så må vi ruste endnu mere. Vi må stå sammen, solidaritet med alliancen, solidaritet med USA – hvad fatter gør, er altid det rigtige.

Når præsident Reagan finder det nødvendigt at bryde SALT II-aftalen og starte en ny gigantisk atomoprustning med MX-raketter, så gælder det om at holde kæft, trit og retning, ikke sandt, hr. statsminister, ikke sandt, hr. udenrigsminister, ikke sandt, hr. Arne Christiansen, ikke sandt, hr. Knud Østergaard, ikke sandt, hr. Erhard Jakobsen?

Den politik er dødsensfarlig, den balancerer på atomkrigens rand; det er på høje tid at sige fra og gøre det sådan, at det kan høres over den ganske verden.

Da socialdemokratiet er afgørende for, om det skal lykkes at sige stop for danske bidrag til NATOs atomraketter, skal jeg gøre lidt mere ud af det tidligere regeringspartis rolle i sagen.

Det er velkendt, at en socialdemokratisk regering efter at have taget indledende forbehold tog et fuldt medansvar for NATO-beslutningen om de 572 atomraketter. Alligevel prøver ledende socialdemokrater: hr. Anker Jørgensen, hr. Lasse Budtz m.fl., at fremstille partiets politik som uændret, når man nu går ind for at stille danske bevillinger til projektet i bero – hvis det altså er det, man går ind for, men det vil jo snart vise sig – men det er for let at gennemskue.

Under sidste valgkamp, altså for ca. et år siden, sendte jeg på mit partis vegne et åbent brev til daværende udenrigsminister Kjeld Olesen, som bl.a. blev trykt i Politiken. Jeg opfordrede regeringen til at arbejde for, at forberedelserne til opstilling af de 572 atomraketter blev stillet i bero, så længe USA og Sovjetunionen forhandlede i Genève.

Udenrigsministeren valgte i første omgang at ignorere det, men så sent som den 14. maj i år havde jeg lejlighed til her i folketings salen at spørge hr. Kjeld Olesen, om den daværende regering ville arbejde for, at forberedelserne blev stillet i bero. Og da fik jeg et krystalklart svar:

»Nej, det vil regeringen ikke.«

Det er Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 7556.

Den 2. juni i år havde jeg et onsdagsspørgsmål om, hvorvidt den danske regering er forpligtet til at betale til opstillingen af de 572 atomraketter. Svaret var i forkortet gengivelse denne gang: »Ja, naturligvis.«

Hr. Kjeld Olesen udtrykte endda forbavselse over, at jeg overhovedet stillede et sådant spørgsmål; det kan man se i Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 8898.

Men så kom socialdemokratiet i opposition. Den 14. oktober i år udsendte hr. Anker Jørgensen en meddelelse om, at man nu gik ind for, at:

» . . . Danmarks del af NATOs infrastrukturprogram, for så vidt angår de nye mellem-distanceraketter, indtil videre stilles i bero«.

Selv om onde tunger påstod, at det blot var et forsøg på at pudse facaden lidt op, erobre stemmer tilbage fra venstrefløjen, komme fredsbevægelsen i møde, var jeg med